

28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

(Η πιο Ένδοξη Ημέρα του Νεότερου Ελληνισμού)

Εορτάζουμε σήμερα την 83^η επέτειο του Ελληνικού Έπους 1940 – 1941. Και είναι Έπος η ιστορική αυτή περίοδος της Ελλάδος, διότι συμπυκνώνει όλα τα χαρακτηριστικά του συνώνυμου λογοτεχνικού είδους (πρόβλεψη, έγκαιρη ρεαλιστική σχεδίαση, ουσιαστική προπαρασκευή, σκληροί αγώνες, ηρωικά κατορθώματα, θριαμβευτική πορεία, νικητήρια έκβαση, ...). Η σημασία του εστιάζεται κυρίως στον αντίκτυπο που είχε στον κόσμο γενικά. Η Παγκόσμια ιστορία, μας υπέβαλε σε μία υπεράνθρωπη δοκιμασία την οποία περάσαμε με άριστα και βρεθήκαμε άξιοι του προνομίου να ταυτοποιούμεθα «Έλληνες». Αυτή η δοκιμασία εορτάζεται σήμερα με εθνική υπερηφάνεια, αλλά και ενδόμυχη πικρία.

Μία μικρή σε έκταση και πτωχή σε υλικά Χώρα. Ένας Λαός μεγάλος σε ιστορία, πολιτισμό, παραδόσεις και πλούσιος σε ηθικές αξίες και ανθρώπινα αισθήματα, ύψωσε το αρχαίο ανάστημά του και με το χαμόγελο στα χείλη, αγκάλιασε την Δόξα και βρέθηκε στην πρωτοπορία των Ελευθέρων Λαών. Το Έπος του 1940 ήταν ένας σκληρός, υπεράνθρωπος, θριαμβευτικός αγώνας. Ήταν το Έπος του Ελληνικού Λαού, ήταν το Έπος της Ελλάδας! Εκεί στα κακοτράχαλα χιονισμένα βουνά και στους λασπωμένους κάμπους της Β. Ηπείρου, τα παιδιά της Ελλάδος, στα δυσδιάκριτα μονοπάτια και στα γλιστερά γιδόστρατα οι «ζαλικωμένες» γυναίκες της Πίνδου, στις πόλεις και τα χωριά, ανώνυμοι ήρωες (άμαχοι εθελοντές), έγραψαν με την ψυχή τους, με το αίμα τους, το μεγαλειώδες, το διθυραμβικό Έπος του 1940.

Αυτός ο περήφανος Λαός, υπό την άξια ηγεσία του (Πολιτική και Στρατιωτική), είναι ο μόνος που κατά τον Β΄ Π.Π. αντιμετώπισε τις συντονισμένες επιθετικές ενέργειες τεσσάρων Κρατών: Ιταλίας, Αλβανίας, Γερμανίας και Βουλγαρίας. Και είναι αυτός ο Λαός των 10 εκατομμυρίων, ο θαυμαστός, που αντιστάθηκε επί 216 ημέρες (28.10.1940 – 31.05.1940) όταν η μεγάλη και ισχυρή Γαλλία αντιστάθηκε 35 ημέρες (10.05.1940 – 15.06.1940). Αγωνίσθηκε σκληρά σε ένα τιτάνιο αγώνα, προκαθορισμένης εξέλιξης, αφού η ενίσχυση των ήδη ηττημένων Ιταλών από τις πανίσχυρες Γερμανικές Μεραρχίες και η κατάρρευση του Σερβικού Μετώπου, κατέστησαν το αποτέλεσμα αναπόφευκτο. Και αυτό προσδίδει μεγαλειώδη νοσηματοδότηση στην αποτίμηση της θυσίας και της τι-

μής του αγώνα, όπως αποδίδεται λιτά στο διαχρονικά μεστό στίχο του μεγάλου μας ποιητή Κ. Καβάφη · «Τιμή σ'εκείνους όπου στην ζωή τους όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες ...και περισσότερη τιμή τους πρέπει όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν) πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος, κ' οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε...». Μετά από ένα δεύτερο «ΟΧΙ» στις σιδηρόφρακτες Στρατιές του Χίτλερ, με ηρωική αντίσταση και βαρύ φόρο αίματος (10% του πληθυσμού), υπέκυψε την 24^η Απριλίου 1941 και κατέληξε στην φρικτή τριπλή κατοχή Γερμανίας, Ιταλίας και Βουλγαρίας.

Από αυτή την απάνθρωπα σκληρή Κατοχή ξεκίνησε ένα δεύτερο έπος, μια νέα εποποιία του Ελληνικού Λαού, αυτή της Εθνικής Αντίστασης. Ένα ιδιαίτερο επίσης, λαμπρό κεφάλαιο της Ιστορίας μας, που δυστυχώς κάποια «τοξικά» συμφέροντα και στενοκέφαλες ιδεοληψίες αμαύρωσαν, άλλαξαν τον προσανατολισμό της και το όνομα της Αντίστασης, δίχασαν τους Έλληνες και τους οδήγησαν στον επάρατο «εμφύλιο», που ρήμαξε και αποτελείωσε την βαριά πληγωμένη από τον πόλεμο και την κατοχή Πατρίδα.

Το Έπος του 1940, το διπλό «ΟΧΙ» του 1940 – '41, είχε τεράστια απήχηση διεθνώς. Η Ελλάδα αγωνιζόμενη για την ελευθερία, την τιμή και την αξιοπρέπειά της, για τις βασικές αξίες του πολιτισμένου κόσμου, έναντι της ωμής και απροκάλυπτης βίας, της αυθαιρεσίας, της υστεροβουλίας, του καιροσκοπισμού, έγινε το παράδειγμα για τους Λαούς που είχαν χάσει την ελευθερία τους, καθώς και εκείνους που πολεμούσαν να την κρατήσουν.

Σήμερα, στα πλαίσια της «Παγκοσμιοποίησης» δημιουργείται μία «Νέα Τάξη Πραγμάτων» στον Πλανήτη με παγκόσμιες γεωπολιτικές, πολιτικές και πολιτιστικές ανακατατάξεις, δογματικές αμφισβητήσεις και παραδοσιακές αναθεωρήσεις. Ιστορικές φιλίες αναπροσανατολίζονται, συμμαχίες ανασυντίθενται, συμφέροντα επαναξιολογούνται, συνθήκες αναθεωρούνται, συμφωνίες επανεξετάζονται. Τα πάντα αλλοιώνονται συστηματικά από την προβολή του ατομικού (πολιτικού ή εταιρικού) ευδαιμονισμού. Αυτή η δυναμική εξέλιξη της ανισορροπίας και αβεβαιότητας, επιταχύνεται προς το χειρότερο με το προσφυγικό – μεταναστευτικό τσουνάμι, που εξελίσσεται ραγδαίως και ανεξέλεγκτα, εξ αιτίας της κρίσεως στην Αν. Μεσόγειο. Σ' αυτή τη συγκυρία η Πατρίδα μας, λόγω της γεωγραφικής της θέσεως και της γεωπολιτικής της σπουδαιότητας χρειάζεται, όσο ποτέ, την σύμπνοια και ομοψυχία όλων των Ελλήνων «όπου γης». Αυτή την αδάμαστη ενότητα που εμπνέουν το Έπος του 1940 και οι συντελεστές του!

Αυτό το πολύτιμο, λαμπρό πνεύμα, σκιάζει επί 83 συνεχή έτη, η πικρία εκ της υποκρισίας και αδιαφορίας των υπευθύνων ταγών της Ελληνικής Πολιτείας (Κυβέρνηση – Περιφέρειες – Δήμοι – Κοινότητες).

Αφελής άγνοια ή μεθοδευμένη αποσιώπηση του γεγονότος ότι το μέλλον ενός έθνους εξαρτάται από την γνώση και την συναίσθηση της ιστορίας του. Και ιστορία ενός έθνους δεν είναι «έπεα πτερόεντα» κομματικών πανηγυρικών και φεστιβαλικών εκδηλώσεων. Είναι οι νεκροί του, οι πεσόντες στο πεδίο της τιμής.

Είναι ειρωνεία ότι οι αντίπαλοί μας έχουν περισυλλέξει και ενταφιάσει τους νεκρούς τους. Στην Χώρα μας υπάρχουν δύο νεκροταφεία Γερμανών στρατιωτών (Μάλεμε της Κρήτης και Διόνυσο Αττικής), ενώ στην Πατρίδα του Περικλή, του Θουκυδίδη* οι Έλληνες νεκροί παραμένουν 83 χρόνια τώρα, σκορπισμένοι, στο σύνολό τους σχεδόν και παραμένουν άγνωστοι σε κενοτάφια, οστεοφυλάκια, ή σε μαντρότοιχους και χωράφια της Β. Ηπείρου. Θλίψη!...

Δοξάκης Ιωάννης

Υποστράτηγος ε.α

*«Ανδρών αγαθών έργω γενομένων, έργω και τας τιμάς αυτών δηλούσθαι». (εις εκείνους οι οποίοι απέδειξαν την ανδρείαν των δια των έργων, πρέπει να αποδίδονται και αι τιμαί δια των έργων). ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ / ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.